

Sygn. akt II KK 239/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Michał Laskowski

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie **S. G.**

dot. wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 4 grudnia 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
na niekorzyść (PK IV Ksk [...])

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 18 grudnia 2017 r., sygn. akt VI K [...],

**oddala kasację, a kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

W wyroku łącznym z dnia 18 grudnia 2017 r., sygn. akt VI K [...],
Sąd Rejonowy w Ł. ustalił, że S. G. został skazany wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 23 maja 2016 r., sygn. akt V K 204/16,
za czyn popełniony w dniu 22 lipca 2015 r., wyczerpujący dyspozycję art. 278
§ 1 k.k., na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania
nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin
w stosunku miesięcznym (postanowieniem z dnia 18 lipca 2017 r. zarządzono
wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w rozmiarze 120 dni);

2. Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 10 sierpnia 2016 r., sygn. akt IV K 518/16, za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, przy ustaleniu, iż skazany odbył karę pozbawienia wolności w okresie od 29 lutego 2016 r. do 27 sierpnia 2016 r.;

3. Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 29 sierpnia 2016 r., sygn. akt VI K 717/16, za czyny popełnione: w dniu 29 czerwca 2015 r., wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz w dniu 2 lipca 2015 r., wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, za które wymierzono karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby,

4. Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 13 września 2016 r., sygn. akt V K 452/16, za czyny popełnione: w dniu 29 czerwca 2015 r., wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, w dniu 27 czerwca 2015 r., wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, w dniu 25 czerwca 2015 r., wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz w dniu 25 czerwca 2015 r., wyczerpujący dyspozycję art. 286 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za które wymierzono karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby,

5. Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 3 listopada 2016 r., sygn. akt VI K 912/16, za czyny popełnione: w dniu 29 czerwca 2016 r., wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz w nocy z dnia 6 na 7 lutego 2015 r., wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, za które wymierzono karę łączną roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, a następnie:

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 87 § 1 k.k., art. 89 § 1a i § 1b k.k. połączył kary ograniczenia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt 1

- i 2 oraz kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami z pkt 3, 4 i 5 i w ich miejsce wymierzył S. G. karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie objęcia karą łączną kary pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku z pkt 2;
3. rozstrzygnął o kosztach sądowych.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną stronę i uprawomocnił się w dniu 28 grudnia 2017 r.

We wniesionej na niekorzyść skazanego S. G. kasacji, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości, Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 89 § 1b k.k., polegające na błędnym przyjęciu, że wszystkie, podlegające łączeniu zaskarżonym wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności, orzeczone zostały z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, co skutkowało w stosunku do wszystkich łączonych kar niezasadnym przeliczeniem po myśli naruszonego przepisu, iż miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania podczas, gdy prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt IV1 Ko 713/17, zarządzone zostało wobec skazanego S. G. wykonanie kary łącznej roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 13 września 2016 r., sygn. akt V K 452/16, objętej węzłem łącznym w zaskarżonym wyroku”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest niezasadna.

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. Zważywszy, że w sprawie nie zaistniał żaden z wymienionych wyżej wyjątków, granice rozpoznania kasacji wyznaczały jej kierunek i podniesiony zarzut. Omawiany przepis musi być wykładany ściśle, zwłaszcza przy wniesieniu kasacji

na niekorzyść. Przedmiotem rozważań musi być zatem wyłącznie podniesiony w kasacji zarzut obrazu prawa materialnego. W świetle utrwalonego orzecznictwa obrazu prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu, a także niezastosowaniu określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Obrazu prawa materialnego może być podstawą zaskarżenia jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny. Oznacza to, że naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu bądź niezastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych [zob. S Zabłocki (w:) Kodeks postępowania karnego. Komentarz (red.) S. Gostyński, Warszawa 2004, Tom III, s. 111].

Przechodząc na grunt rozważanej sprawy stwierdzić trzeba, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazu prawa materialnego ponieważ trafnie zastosował przepis art. 89 § 1b k.k. do ustalonego stanu faktycznego. Z ustaleń zawartych w zaskarżonym wyroku wynika przecież, że wykonanie kary łącznej roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej opisanym w pkt 4 części wstępnej wyroku, zostało warunkowo zawieszone. Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia polega więc nie na niewłaściwym zastosowaniu prawa materialnego, a na poczynieniu błędnych ustaleń faktycznych. Sąd Rejonowy nie dostrzegł przecież, że postanowieniem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt IV1 Ko 713/17, zarządzono wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 13 września 2016 r., sygn. akt V K 452/16. Brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku powoduje, że przyczyn zaistnienia tego stanu rzeczy można się jedynie domyślać. Z pisma znajdującego się na k – 17 wynika, że akta sprawy o sygnaturze V K 452/16 przesłano Sądowi prowadzącemu postępowanie w przedmiocie wyroku łącznego już w dniu 15 września 2017 r. Postanowienie o zarządzeniu wykonania kary jeszcze wówczas nie zapadło. W toku postępowania Sąd zwracał się do sądu wykonującego kary ograniczenia wolności o informację czy skazany kary te wykonał. Informacji w tym przedmiocie udzielono Sądowi w dniu 15 listopada 2016 r. (k – 43). W aktach brak

jest pism wskazujących na to, że sąd właściwy do wydania wyroku łącznego ustalał, czy wykonanie kar pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie zostało zarządzone. Dostrzegając okoliczność, iż do zarządzenia wykonania kary w sprawie V K 452/16 doszło w dniu 9 listopada 2017 r., a więc miesiąc przed wydaniem zaskarżonego wyroku, uznać należy, że do błędu w ustaleniach faktycznych doszło z powodów procesowych związanych z ewentualnym naruszeniem przepisów art. 167 i 366 § 1 k.p.k. (przewodniczący nie baczyl, by wyjaśnione zostały wszystkie istotne okoliczności sprawy, a Sąd nie przeprowadził z urzędu postępowania dowodowego związanego z postępowaniem wykonawczym). Obraza prawa procesowego nie stała się jednak przedmiotem zarzutu kasacyjnego.

Na koniec należy zauważyć, że wymierzona kara łączna 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności mieści się granicach wymiaru kary łącznej (1 rok i 8 miesięcy – 3 lata i 11 miesięcy), które według skarżącego należałoby brać pod uwagę, przy uwzględnieniu faktu zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności w sprawie V K 452/16, zatem rzecz ostatecznie sprowadza się do współmierności orzeczonej kary.

Kierując się powyższym orzeczono, jak w postanowieniu.